

Стівен Кінг

«Смерть»

Перекладено для спільноти «Стівен Кінг. Український клуб»

У Джима Трасдейла була невелика халупка в західній частині старого покинутого ранчо його батька, саме там його і надібав шериф Барклі, та ще дюжина його людей, що були добровольцями з місцевих жителів, він сидів на кріслі біля вистиглої печі у брудному робочому пальті і читав старий випуск «Піонера Чорних Схилів» під світлом ліхтаря. Або лише переглядав.

Постать Шерифа Барклі заповнила собою весь дверний отвір. В руках у нього був його власний ліхтар. «Виходь Джим, і слідкуй щоб твої руки були підняті. Поки що я не торкався своєї зброї і не маю бажання робити це.»

Трасдейл виконав прохання. Газета і далі була в його піднятих руках. Він стояв дивлячись на шерифа своїми вицвілими, сірими очима. Шериф відповів йому тим самим поглядом. Інші також дивились на нього, чотири верхи і двоє на старому візку з написом «Похоронне бюро Хайнса», написаним з боку вилинялими, жовтими буквами.

«Мені здалось, що ти не спитав для чого ми тут,» сказав шериф.

«Ну і для чого ви тут, Шерифе?»

«Де твій капелюх Джиме?»

Трасдейл вільною рукою обмацав голову так, наче шукав свого коричневого капелюха, який він зазвичай носив і якого там зараз не було.

«В халупі?» спитав шериф. Холодний бриз дмухнув на конячі гриви і похиливши траву, хвилями побіг по ній на південь.

«Ні,» відповів Трасдейл. «Я так не думаю»

«Годі де?»

«Напевне, загубив десь»

«Тобі доведеться сісти у візок» сказав шериф.

«Я не хочу їхати у візку де возять мертвяків» заявив Трасдейл. «Погана прикмета»

«Навколо тебе лише погані прикмети» сказав один з прибулих. «Ти вже загруз в них весь. Залазь давай!»

Трасдейл підійшов до візка і повільно забрався в середину. Бриз налетів з новою силою і йому довелось підняти комір свого пальто.

Двоє чоловік, що сиділи попереду злізли на землю і стали по обидва боки візка. Один з них дістав револьвер; інший ні. Трасдейл знав їх з вигляду, та не міг згадати їхні імена. Це були люди з міста. Шериф та четверо інших увійшли до халупи. Один з них і був Хайнс, трунар. Деякий час вони перебували в середині. Вони навіть відкрили піч і стали ритись в попелі. Нарешті вони вийшли.

«Капелюха нема» сказав шериф Барклі. «Ми точно його б помітили. Це збіса велика річ. Є щось що б ти хотів нам розказати?»

«Дуже шкодую, що загубив його. Мені подарував цей капелюх мій батько ще тоді, коли був при своєму глузді»

«Яка його доля тепер?»

«Я ж сказав, напевне загубив. Або хтось його спер. Таке могло трапитись. Кажу ж, я збирався скоро лягати.»

«Тепер вже ти скоро не ляжеш. Ти був у місті сьогодні пополудні, хіба ні?»

«Я впевнений в цьому» сказав один з чоловіків забираючись в сідло. «Я бачив його там. І капелюх був при нім»

«Стули пельку, Дейв,» сказав шериф Барклі. «Так ти був в місті Джим?»

«Так сер, був чого ж» сказав Трасдейл.

«В барі «Щасливчик Чак?»

«Так сер, був. Від себе я йшов пішки, випив стакан, другий, а потім вернувся сюди. Думаю саме в «Щасливчику» я й загубив свій капелюх.»

«Це все, що ти можеш сказати?»

Трасдейл глянув у темне листопадове небо. «В мене є лише ця історія»

«Синку, ану глянь на мене»

Трасдейл виконав прохання.

«Це все?»

«Я ж тобі повів, у мене лише ця історія» Трасдейл говорив дивлячись на нього.

Шериф Барклі зітхнув. «Гаразд, їдемо в місто»

«Чому?»

«Та тому, що ти арештований»

«Нахер весь мозок згубив уже» підмітив один з чоловіків. «Уже гірше батечка свого буде»

Вони подались у місто. До нього було чотири милі їзди. Трасдейл їхав позаду у похоронному візку, тремтячи від холоду. Один з чоловіків, тримаючи віжки сказав, не повертаючись «Ти не просто спер в неї долар, ти ще й згвалтував її, чи не так собако?»

«Не втямлю про що ж це ти патякаєш» відповів Трасдейл.

Якщо не брати до уваги вітер, то решта подорожі пройшла мовчки. В місті їх зустрів людина, який стояв вздовж дороги. Спочатку вони мовчали. Потім якась стара в коричневій хустині, по-качиному накульгуючи підбігла до візка і плюнула в Трасдейла. Вона схибила, але дехто в натовпі заплескав їй.

Біля в'язниці, шериф Барклі допоміг Трасдейлу злізти з візка. Вітер був холодний, і з запахом снігу. Перекотиполе проносились Головною Вулицею в напрямку міської водонапірної вежі, де натикались на хистку схожу на списи огорожу.

«В петлю цього вбивцю дітей!» скрикнув якийсь чоловік, хтось кинув камінь. Він пролетів повз Трасдейлову голову, і впавши проторохкотів тротуаром. Шериф Барклі повернувся і підняв ліхтаря, він уважно оглядав натовп, що скупчився біля них. «Не робіть цього» вимовив він. «Не корчте дурнів. Все під контролем.»

Шериф провів Трасдейла офісом, придержуючи його під руку, до камери. Їх там було дві. Барклі посадив Трасдейла у ту, що була зліва. Біля койки стояло крісельце і відро для сміття. Трасдейл зробив спробу сісти, але шериф Барклі спинив його, «Е ні, стань он туди».

Шериф глянув через плече і побачив групу своїх помічників, що товпилися в дверях.

«Забирайтеся звідси,» промовив він.

«Отіс,» сказав Дейв, «що, як він нападе?»

«Я дам собі раду. Я вдячний вам за те, що виконали свій обов'язок, але зараз можете забиратися»

Коли всі пішли, Барклі сказав, «Зніми пальто і дай його мені»

Трасдейл тремтячи зняв своє пальто. Під низом у нього була лише нижня сорочка і вельветові штани, такі залояжені і поношені, що рубці вже майже витерлись, а одне з колін тирчало крізь велику діру. Шериф Барклі перевіряв кишені пальта і знайшов щіпку тютюну загорнуту в сторінку з каталогу Годинникової Компанії Р. В. Сірса, старий лотерейний квиток з обіцяним виграшем в песо. А ще чорну скляну кульку.

«Це мій талісман,» сказав Трасдейл. «У мене він з дитинства»

«Покажи, що в тебе в кишенях штанів.»

Трасдейл вивернув кишені. Там було пенні, три нікеля¹ і вирізка статті про золоту лихоманку в Невіді, яка була такою ж старою, як і лотерейний квиток.

«Знімай взуття»

Трасдейл підкорився. Барклі оглянув взуття. В одній з підшов була дірка за розміром в десятицентову монету.

«Гепер шкарпетки»

Барклі вивернув їх навиворіт і відкинув у бік.

«Знімай штани»

«Ні!»

«Я теж не горю бажанням бачити те, що в тебе під ними. Та менше з тим, знімай»

Трасдейл зняв. Кальсон він не носив.

«Повернись і розсунь свої щічки»

Трасдейл обернувся взявся за свої сідниці і розсунув їх. Шериф Барклі скривився, зітхнув, і вставив свого пальця Трасдейлу в анус. Трасдейл застогнав. Барклі витягнув пальця, знову скривився, коли вийшли гази, тоді повтирав пальця в Трасдейлову сорочку.

«Де він, Джим?»

«Мій капелюх?»

«Ти думаєш я запхав пальця тобі в сраку у пошуках капелюха? Чи шукав його поміж попелу в твоїй пічці? Сильно розумний, чи що?»

Трасдейл одів штани і заціпнув їх. Стояв босий і тремтів від холоду. Годину тому він був в своєму домі, читав газету і збирався запалити в печі, з того часу пройшла, здавалось, вічність.

«Твій капелюх валяється в моєму офісі»

«То чому ти питаєш у мене про нього?»

«Хотів почути, що ти скажеш. Мені нема діла до нього. Насправді я хотів почути де ти дів срібний долар цієї дівчинки. Його не було ні у твоєму домі, ні у кишнях, а ні в попелі. Почувши за собою вину ти викинув його, чи як Джиме?»

«Я нічогосінько не знаю ні про ніякий срібний долар. Чи не могли б ви повернути мені, мій капелюх?»

«Ні. Це доказ. Джим Трасдейл тебе арештовано за вбивство Реббеки Кляйн. Маєш що сказати з цього приводу?»

«Так сер, Ніякої Реббеки Кляйн я й близько не знаю!»

Шериф вийшов з камери, закрив двері, зняв із стіни ключі і закрив їх. Замок скрипнув повертаючись. Як правело тут тримали п'яничок і рідко їх замикали. Барклі глянув на Трасдейла і мовив, «Мені жаль тебе Джим. В пеклі тяжко найти місце по гарячіше для людей що роблять таке!»

«Що таке?»

Шериф важкою ногою вийшов геть так нічого й не сказавши.

Трасдейл залишався в камері, їв жрачку з «Матусиноного Синочка», спав на койці, мочився і справляв потреби у відро, яке виносили раз на два дні. Його батько так і не з'явився, причиною того було те, що його батько у свої вісімдесят здурів остаточно, і зараз за ним доглядали двоє індіанок скво, одна племені Сіу, інша Шаєнн. Деколи вони стояли на порозі покинутої нічліжки і співали церковні гімни. Його брат добував срібло в Неваді.

Інколи на алеї позаду його камери приходили діти, вони викрикували, «Кате, кате, йди сюди». Деколи там з'являлись чоловіки з погрозами кастрації. Одного разу прийшла мати Реббеки Кляйн і сказала, що б повішала його власними руками, якби мала на це дозвіл. «Як ти міг вбити моє дитятко?» питалась вона крізь ґрати. «Їй було лише десять років, то був їй день народження»

«Мем», сказав Трасдейл, він стояв на койці, так йому було видно її обличчя, що дивилось на нього знизу в верх. «Я не вбивав вашу дитину, і нікого іншого»

«Ти чортів брехун», сказала вона і пішла геть.

На похорон дівчинки зійшло майже усе місто. Навіть скво були. Були навіть ці дві шалави що часто терлись біля «Щасливчика Чака». Трасдейл чув спів, що долинав до його камери, робив він це присівши над відром в кутку.

Шериф Барклі написав телеграму в Порт П'єр і через тиждень чи близько того, прибув суддя на виїзд. Його нещодавно призначили на цю посаду і він був занадто молодий для неї, такий собі денді з білими патлами, як у Дикого Білла Хікока. Звали його Роджер Мізел. Носив він маленькі круглі окуляри, і не пропускав ні одної спідниці в «Щасливчика Чака» та «Матусиноного Синочка», попри те, що мав обручку.

У місті не знайшлося адвокати для захисту Трасдейла, тому Мізел покликав для цього Джорджа Ендрюса, власника торгової компанії, хостела, та готелю. У Ендрюса за спиною було два роки вищої освіти в бізнес школі на Сході. Він сказав, що буде адвокатом Трасдейла лише у тому випадку, якщо Містер і Місіс Кляйн будуть згодні на це.

«Тоді піди спитай їх», сказав Мізел. Він сидів розслабившись у кріслі перукаря, який голив його. «І не тягни довго з цим питанням».

«Що ж», сказав містер Кляйн, після того як Ендрюс виклав йому всю суть діла, «Маю запитання. Якщо він не матиме адвокати, то його все рівно повішають?»

«Це буде в супереч американським законам» промовив Ендрюс. «І хоча ми ще не частина Сполучених Штатів, та вже рухаємося у цьому напрямку!»

«Чи зможе він викрутитись?» спитала місіс Кляйн.

«Ні мем» запевнив її Ендрюс. «Не бачу яким чином»

«Годі робіть вашу роботу і хай благословить вас Бог» сказала місіс Кляйн.

Суд тривав весь ранок одного листопадового дня і затягнувся аж до післяобідньої пори. Він проходив в залі міської ради, цього дня вихор снігу крутив у танці ніжні, наче весільне мереживо, сніжинки. Сталево-сірі хмари накопились на місто несучи на собі бурю. Роджер Мізел, уже встиг ознайомитись із справою, тому виступав не лише в ролі судді, але й як обвинувач.

«Наче банкір, який взяв в себе позику, а потім сам собі і сплатив,» такі слова чули від одного з присяжних під час обідньої перерви в «Маминому Синочку», але ніхто йому не перечив, ніхто не підмітив, що це була невдала ідея. Зрештою, як-не-як, а це була добряча економія.

Обвинувач Мізел викликав з півдюжини свідків, а суддя Мізел ні разу не висунув протесту до його допиту. Першим свідком був містер Кляйн, а останнім шериф Барклі. Історія виявилась достоту простою. В обід того дня коли Реббека Кляйн була вбита, відбувалась вечірка з нагоди дня народження з тортом і морозивом. На ній були присутні декілька друзів Реббеки. Близько другої години, коли дівчатка бавились Причепи хвіст ослу і Музикальні стільці, Джим Трасдейл навідався до «Щасливчика Чака», щоб замовити випивку. На ньому був його капелюх. Він потроху випивав, а коли його випивка закінчилась він попросив ще одну порцію.

Чи він з якоїсь причини знімав капелюха? Чи вішав на вішак біля дверей? Ніхто не міг згадати.

«Та я його ніколи не бачив без нього» казав бармен Дейл Джерард «Він наче зрісся з ним. Якщо він його й знімав, то поклав біля себе на стійку. Він спустошив свій стакан і забрався геть.»

«Капелюх залишився на стійці, коли той пішов?» спитався Мізел.

«Ні, сер»

«Може він висів на вішаку, ви не бачили його там, коли зачиняли заклад на ніч?»

«Ні, сер»

Біля третьої години Реббека Кляйн вийшла з дому в північному кінці міста і пішла в аптеку на Головній Вулиці. Мама дозволила їй придбати собі трохи цукерок за долар, який їй подарували на день народження, але заборонила їх їсти, тому що для одного дня солодощів було забагато. Коли до п'ятої години дівчинка не повернулась, то містер Кляйн і ще декілька чоловіків відправились на її пошуки. Знайшли її вона на Алеї Баркера між стоянкою та готелем «Чудовий відпочинок». Її задушили. Срібний долар пропав. Як тільки згорьований батько взяв її тіло на руки, тоді вони й помітили Трасдейлів широкополий капелюх, він лежав під спідничкою її святкового плаття.

Під час перерви на обід, позаду стоянки, метрів дев'яносто від місця злочину, почувлися удари молотка. Це будували шибеницю. Керував цим процесом міський тесля, чие влучне ім'я було містер Джон Хаус. Наближалась сувора зима і дорогу до Форт П'єра скоро

замете до неможливого, напевне на тиждень, а може й до кінця зими. Ніхто не планував тримати Трасдейла в місцевій буцегарні до весни. Це було збіса не економно.

«Збудувати шибеницю, це раз плюнути» розказував всім бажаючим подивитись Хаус. «Таке може навіть дитина»

Він пояснив, як працюватиме механізм спуску під люком і що все це буде змазано солідолом для того, щоб у останню хвилину не було ніяких затримок. «Якщо ви робите щось подібне, то треба бути певним, що все пройде з першого разу» резюмував він.

По обіді, Джордж Ендрюс викликав Трасдейла для свідчень. Присутні в залі суду почали голосно шипіти і присвистувати, суддя Мізел втихомирив їх стукнувши молотком, та пообіцяв вигнати всіх з зали суду, якщо таке продовжиться.

«Ви заходили в «Щасливчика Чака» цього дня?» спитав Ендрюс після того, як відновився порядок.

«Думаю, що так» сказав Трасдейл. «В іншому випадку мене б не було тут».

Залом пробіг смішок, який Мізел знову втихомирив, проте на його губах теж грала усмішка.

«Ви замовили два стакана віскі?»

«Так сер, замовляв. Мені хватило грошей лише на два.»

«Але в тебе скоро з'явився новий долар, чи не так, шакале!» викрикнув Авель Хайнс.

Мізел вказав своїм молотком спочатку на Хайнса, а потім на шерифа Барклі, який сидів по переду. «Шерифе, я попрошу вас вивести цього чоловіка з залу суду і оштрафувати за порушення порядку»

Барклі вивів Хайнса, але не оштрафував. Замість того він спитав, який гедзь його вкусив.

«Вибач Отісе,» сказав Хайнс. «Просто він сидить там так наче нічого не трапилось»

«Ти зараз підеш і глянеш чи не потребує Хаус твоєї допомоги» сказав Барклі. «І не повертатимешся поки тут все не стихне»

Він має стільки помічників скільки треба, тим паче що там вже сніжить»

«Нічого, тебе не замете, давай іди»

Тим часом Трасдейла допитували дальше. Ні, він вийшов з «Щасливчика Чака» без капелюха, проте він цього не запримітив, аж поки не прийшов до дому. Потім, як він сказав, було вже темно, та й він себе почував дуже втомленим щоб повернутись за капелюхом.

Мізел обірвав його на слові. «Ви хочете, щоб суд і всі тут присутні повірили, ніби ви пройшли чотири милі, і не помітили, що вашого, бісового, капелюха немає?»

«Я завжди носив його на голові, тому вирішив, що капелюх на місці» сказав Трасдейл. Це викликало нову хвилю сміху.

В той час повернувся Барклі і присів поряд Дейва Фішера. «З чого вони сміються?»

«Цьому йолопу навіть не треба ката,» відповів той. «Він сам лізе в петлю. Це не смішно, але я нічого з собою не вдію»

«Ви напали на Реббеку Кляйн в Алеї?» голосно спитав Джордж Ендрюс. Тут в центрі уваги в ньому прокинулася схильність драматизувати. «Ви напали на неї і вкрали її подарунок, срібний долар?»

«Ні, сер» сказав Трасдейл.

«Ви її вбили?»

«Ні, сер. Я її навіть не знав»

Містер Кляйн зірвався з свого крісла і заверещав, «Це ти її вбив, брехуне, ти сучий сину!»

«Я н-не брешу» сказав Трасдейл, а шериф Барклі несподівано повірив йому.

«У мене немає більше питань» сказав Ендрюс сідаючи на своє місце.

Підвівся і Трасдейл, але Мізел наказав йому сидіти і відповідати на решту питань.

«Ви стверджуєте, містере Трасдейл, що хтось вкрав ваш капелюх, поки ви випивали в «Щасливчика Чака», одягнув, пішов до алеї, прикінчив Реббеку Кляйн і залишив там щоб вплутати вас у це?»

Трасдейл мовчав.

«Відповідайте на питання містере Трасдейле»

«Сер, мені не зрозуміло, що значить «вплутувати»

«Ви хочете, щоб ми повірили, наче хтось намагається вас підставити?»

Трасдейл задумався, переплівши свої пальці між собою. Нарешті він сказав. «Можливо хтось помилково взяв його, а потім просто викинув?»

Мізел оглянув глядачів які з захопленням дивились на нього. «Чи брав хто помилково капелюх містера Трасдейла?»

В залі повисла тишина, яку порушував стук снігу в вікно. Перша снігова буря щойно прибула. Місцеві довгожителі звали таку зиму Вовчою, тому що, вовки спускались з Чорних Схилів зграями і рились в смітті шукаючи поживи.

«У мене більше немає питань» сказав Мізел. «Зважаючи на погоду, ми обійдемося без прощальних промов. Присяжні вийдуть для наради. У вас три варіанти, джентльмени – винен, винен в людиновбивстві, винен у вбивстві першої степені».

«Дитиновбивстві» підмітив хтось.

Шериф Барклі і Дейв Фішер пішли до «Щасливчика Чака». Авель Хайнс приєднався до них, скидаючи з плечей гірки снігу. Дейл Джерард поставив їм по бокалу пива за рахунок закладу.

«Можливо у Мізела й немає питань,» сказав Барклі «та в мене таки є одне. Чорт з ним, з цим капелюхом. Якщо Трасдейл вбив дівчинку, то чого ми так і не змогли знайти того долара?»

«В нього жижки затрусилися, тай викинув» сказав Хайнс.

«Не думаю. Та в нього для цього розуму з шило. Якщо б він того долара мав, він пішов би до «Щасливчика Чака» тай пропив.»

«Що це в тебе на умі?» спитав Дейв. «Думаєш він не винний?»

«Я кажу, що ми не нашли досить велику монету»

«Можливо вона випала крізь діру в його кишені?»

«Не було в його кишнях ніяких дірок» запевнив їх Барклі «була одна в підшві його взуття, та й та замала для того, щоб долар крізь неї вивалився.» він зробив ковток пива. Перекоти поле, що літало Головною Вулицею змахувало на примарний мозок в снігах.

Присяжні радились пів години. «Ми зразу ж вирішили повішати його» сказав дещо пізніше Келтон Фішер « та вирішили зробити все по правилах».

Мізел спитав Трасдейла чи хоче він щось сказати перед тим, як йому зачитають вирок.

«Нічого не спадає на думку» сказав Трасдейл « я просто не вбивав цю дівчинку».

Буря тривала три дні. Джон Хаус спитав шерифа Барклі, яка приблизно вага Трасдейла, Барклі сказав, що десь біля сто сорока. Хаус зробив опудало з брезентового мішка набитого камінням, і важив його в хостелі до тих пір, поки стрілка не вказала на сто сорок. Опісля він повішав опудало перед половиною жителів міста, що там зібралась подивитись. Спроба пройшла успішно.

У вечері перед стратою, буря стихла. Шериф Барклі сказав Трасдейлу, що він може попросити на вечерю все, що схоче. Трасдейл попросив стейк, яечню, та домашню, жарену картоплю змочену соусом. Барклі заплатив свої гроші за вечерю, тоді сів за свій стіл і чистив нігті слухаючи як стукає своїми столовими приборами Трасдейл. Коли шум стих він пішов в камеру. Трасдейл сидів на своїй койці. Тримав в руках чистеньку тарілку. Барклі подумав, що той вилизав її неначе якась собака. Трасдейл плакав.

«Мені прийшла одна думка,» сказав він.

«Яка Джиме?»

«Коли мене завтра повішають, я піду на той світ з стейком і яєчною в моєму шлунку. Вони навіть не встигнуть перетравитись.»

На хвилику Барклі відібрало мову. Його налякав не сам образ, а те, що саме така думка спала Трасдейлові до голови. «Витри носа» сказав він по тому.

Трасдейл слухняно зробив це.

«Гепер Джиме, слухай мене уважно, бо це твій останній шанс. Ти був у барі того дня. Там не було багато людей. Я правий?».

«Думаю, що так»

«Тоді хто забрав твого капелюха. Згадай. Заплющ очі. Згадав щось?»

Трасдейл зажмурився. Барклі чекав. Нарешті Трасдейл відкрив свої, почервонілі від сліз, очі. «Я не можу навіть згадати чи мав я його з собою»

Барклі зітхнув. «Давай сюди тарілку і обережніше з ножем»

Трасдейл передав тарілку з вилою і ножем на ній крізь ґрати, а тоді сказав, що хотів би ще пива. Барклі подумав над цим, тоді одів своє важке пальто і стетсонівський капелюх і відправився до «Щасливчика Чака», де він придбав маленьку пляшку пива у Дейла Джерарда. Трунар Хайнс якраз допив склянку вина і вийшов разом з Барклі на вулицю.

«Завтра визначний день» сказав Барклі. «В місті не вішали нікого уже десять років, а якщо нам повезе, то не буде і наступні десять. А на той час я вже звільнюсь. Я б хотів це зробити зараз».

Хайнс глянув на нього. «Ти справді думаєш що він не вбивця?»

«Якщо це не він» сказав Барклі. «То справжній вбивця досі на волі»

Страта відбулась о дев'ятій ранку наступного дня. День був вітряний і до біса холодний, але майже все місто зійшлося подивитись. Священик Рей Роулз стояв на ешафоті біля Джона Хауса. Обоє тремтіли від холоду, хоч і були одиті в пальта і замотані шарфами. Сторінки Роулзової Біблії тріпотіли. Грубу домоткану тканину, яка була заткнута за пояс Хаусових штанів теж кидало в різні сторони.

Барклі привів Трасдейла зі зв'язаними руками за спиною. Трасдейл мовчав, аж поки його нога не ступила на першу сходинку, він закричав і почав сіпатись.

«Не робіть мені цього!» кричав він «Будь ласка, ні! Не кривдьте мене! Не вбивайте!»

Як для низького чоловіка він виявився досить сильним, тому Барклі покликав Дейва Фішера допомогти. Разом вони силою вивели Трасдейла, який крутився, впирався і вирирався, на дванадцять сходинок у верх. Одного разу він так сіпнувся, що вони троє мало не впали на землю. До них потягнулись руки, щоб спіймати, якщо ті впадуть.

«Припини це лайно і вми, як чоловік!» закричали з натовпу.

Опинившись на платформі Трасдейл стих, та коли священник Роулз зачитав псалом п'ятдесят перший, він знову заверещав. «Наче баба, якій зажали сосок між пальцями» скаже хтось потім в «Щасливчика Чака».

«Помилуй мене Боже, по великій милості твоїй» прочитав Роулз, підвищивши голос, щоб перекричати, крики приреченого на смерть. «І з великого милосердя Твого, прости беззаконня моє.»

Коли Трасдейл побачив, як Хаус витягнув чорний мішок з-за пояса, то почав хлипати як собака. Він крутив головою з боку у бік намагаючись уникнути мішка. Його волосся метелялося в ритм рухів. Хаус терпляче слідував за кожним рухом, наче людина, яка намагається загамувати норовистого коня.

«Дозвольте я гляну на гори!» волав Трасдейл. З його носа густо потекло. «Я буду поводитися добре, якщо ви дасте мені глянути ще раз на гори!»

Але Хаус лише нап'яв на голову Трасдейла чорний мішок і стягнув аж по самі плечі. Священник Роулз монотонно бубнів, Трасдейл спробував втекти, але Барклі і Фішер вернули його на місце. Знизу хтось крикнув. «Осідлай її ковбою!!!»

«Скажи «амінь» звернувся до Роулза Барклі. «В ім'я Христа, скажи ж «амінь».

«Амінь,» промовив священник Роулз і відійшов у бік, різко закривши Біблію.

Барклі кивнув Хаусу. Хаус потягнув ручку. Ручка відійшла в зад і ляда впала. За нею слідом провалився Трасдейл. Голосно тріснула зламана шия. Його ноги підскачили майже до підборіддя, а тоді повисли похитуючись. Жовта рідина, під його ногами, бризнула на сніг.

«Так тобі, засранцю!» крикнув батько Реббеки Кляйн. «Здох обіставшись наче пес на пожежний кран. Ласкаво просимо у пекло.» Дехто з людей заплескав у долоні

Глядачі не розходились допоки тіло Трасдейла, все ще в мішку, не поклали в той ж візок в якому він приїхав. Після цього люд помалу почав розходитись.

Барклі вернувся назад в тюрму і сів у камері, яку займав Трасдейл. Сидів він так близько десяти хвилин. Було достатньо холодно, щоб він бачив свій подих. Він знав на що очікував і це прийшло. Він підняв відро в якому плавала сеча Трасдейла і виригав. Потім він вернувся в офіс і запалив в печі.

Там він і був вісім годин опісля, намагався читати книгу, коли Авель Хайнс увійшов. «Ти повинен сходити в низ у морг, Отісе, маю дещо тобі показати».

«Що?»

«Ні. Ти схотів би побачити це на власні очі».

Вони спустились в «Похоронну службу Хайнса». В задній кімнаті, на холодному столі лежав голий Трасдейл. Пахло тут хімікатами і лайном.

«Вони завжди обсираються, коли помирають таким чином,» сказав Хайнс. «Навіть ті, що йдуть на це з гордо піднятою головою. Інакше не буває. Сфінктер розслабляється і...»

«І?»

«Підійди сюди. Думаю людина твоєї професії бачила і страшніше ніж пару обісраних штанів.»

Вони лежали на землі, вивернуті на зовні. Щось зблиснуло серед бруду. Барклі нахилився ближче і помітив срібний долар. Він потягнувся і виловив його з гівна.

«Я не розумію»сказав Хайнс. «Цей курваль був довгий час замкнений.»

В кутку стояв стілець. Барклі важко гупнувся на нього. «Він напевне ковтнув його вперше коли побачив світло наших ліхтарів. А потім кожен раз як він виходив, чистив його і знову ковтав.»

Двоє чоловіків подивились один на одного.

«Ти йому вірив» нарешті сказав Хайнс.

«Йолопом був, от і повірив»

«Це робить більше честі тобі ніж йому»

«Він говорив, що не винен до самого кінця. Ставши перед Господнім тронем він все одно говоритиме те саме.

«Так,» сказав Хайнс.

«Я не розумію. Його збирались повішати. Та його все одно би повішали. Ти розумієш це?»

«Я не розумію навіть чого сходить сонце. Що збираєшся зробити з цим долларом? Віддаси назад матері і батькові дівчинки? Краще буде, напевне, якщо ти цього не зробиш бо...» Хайнс зітхнув.

Тому що, Кляйни знали це від початку. Всі знали це. Один він цього не знав. Бо був дурнем.

«Я навіть не знаю, що з ним зробити» сказав він.

Зі сторони церкви з вітром долинув спів. Це було Славослів'я.

¹*Нікель – (англ. розм.) монета в п'ять центів.*

Переклав: Ігор Кордис.